

vertegenwoordigd door mr. Johan Verbist, advocaat bij het Hof van Cassatie, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Brussel, sectie Marktenhof, van 15 januari 2025.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft op 12 februari 2026 een schriftelijke conclusie neergelegd.

De zaak is bij beschikking van de eerste voorzitter van 12 februari 2026 verwezen naar de derde kamer.

Raadsheer Sven Mosselmans heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDELEN

De eiseres voert in haar verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, twee middelen aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste middel

1. Krachtens artikel 51, lid 1, Verordening (EU) 2016/679 van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (Algemene Verordening Gegevensbescherming, hierna AVG) bepaalt elke lidstaat dat één of meer onafhankelijke overheidsinstanties verantwoordelijk zijn voor het toezicht op de toepassing van deze verordening, teneinde de grondrechten en fundamentele vrijheden van natuurlijke

personen in verband met de verwerking van hun persoonsgegevens te beschermen en het vrije verkeer van persoonsgegevens binnen de Unie te vergemakkelijken (toezichthoudende autoriteit).

Krachtens artikel 77 AVG heeft iedere betrokkene het recht, onverminderd andere mogelijkheden van administratief beroep of een voorziening in rechte, een klacht in te dienen bij een toezichthoudende autoriteit, met name in de lidstaat waar hij gewoonlijk verblijft, hij zijn werkplek heeft of waar de beweerde inbreuk is begaan, indien hij van mening is dat de verwerking van hem betreffende persoonsgegevens inbreuk maakt op deze verordening, en stelt de toezichthoudende autoriteit waarbij de klacht is ingediend, de klager in kennis van de voortgang en het resultaat van de klacht, alsmede van de mogelijke voorziening in rechte overeenkomstig artikel 78.

Krachtens artikel 78, lid 1, AVG heeft iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon, onverminderd andere mogelijkheden van administratief of buitengerechtelijk beroep, het recht om tegen een hem betreffend juridisch bindend besluit van een toezichthoudende autoriteit een doeltreffende voorziening in rechte in te stellen. Dit artikel draagt het opschrift "*Recht om een doeltreffende voorziening in rechte in te stellen tegen een toezichthoudende autoriteit*".

Krachtens de honderddrieënveertigste overweging van de preambule van de AVG dient een vordering tegen een toezichthoudende autoriteit te worden ingesteld bij de gerechten van de lidstaat waar de toezichthoudende autoriteit is gevestigd, en dient deze in overeenstemming te zijn met het procesrecht van die lidstaat.

2. Krachtens artikel 2, 1°, van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit wordt verstaan onder 'de Gegevensbeschermingsautoriteit' de toezichthoudende autoriteit voor de verwerking van persoonsgegevens.

Krachtens artikel 4, § 1, eerste lid, van deze wet, in de versie vóór de wijziging ervan bij wet van 25 december 2023, is de Gegevensbeschermingsautoriteit verantwoordelijk voor het toezicht op de naleving van de grondbeginselen van de bescherming van de persoonsgegevens, in het kader van deze wet en van de wetten die bepalingen bevatten inzake de bescherming van de verwerking van persoonsgegevens.

Krachtens artikel 32 van deze wet is de geschillenkamer het administratieve geschillenorgaan van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

Krachtens artikel 58, eerste lid, van deze wet kan eenieder schriftelijk, gedateerd en ondertekend een klacht of een verzoek indienen bij de Gegevensbeschermingsautoriteit.

3. Krachtens artikel 108, § 1, eerste lid, van deze wet stelt de geschillenkamer de partijen in kennis van haar beslissing en van de mogelijkheid om beroep aan te tekenen binnen een termijn van dertig dagen, vanaf de kennisgeving, bij het Marktenhof.

4. Uit het geheel van voormelde wetsbepalingen volgt dat het beroep tegen een beslissing van de geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit bij het Marktenhof een beroep tegen een administratieve beslissing betreft. De Gegevensbeschermingsautoriteit moet zich als toezichthoudende autoriteit die de beroepen administratieve beslissing heeft genomen, bijgevolg kunnen verweren tegen een vordering tot vernietiging of hervorming van die beslissing. Het bedoelde beroep bij het Marktenhof dient dan ook noodzakelijkerwijze gericht te zijn tegen de Gegevensbeschermingsautoriteit als verwerende partij.

5. Het middel dat uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt naar recht.

Tweede middel

Eerste onderdeel

6. Krachtens artikel 108, § 1, eerste lid, van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit stelt de geschillenkamer de partijen in kennis van haar beslissing en van de mogelijkheid om beroep aan te tekenen binnen een termijn van dertig dagen, vanaf de kennisgeving, bij het Marktenhof.

Bij een beroep in de zin van voormelde bepaling dient de appellant in zijn beroepsakte aan te geven wie zij als partij in het beroep betreft. Ongeacht de juridische kwalificatie die de appellant de betrokken partij meegeeft, dient hij haar afdoende te identificeren als verwerende partij.

7. Uit de stukken waarop het Hof kan acht slaan, blijkt dat:

- de eiseres in de ‘Akte Hoger Beroep’, neergelegd ter griffie van het hof van beroep te Brussel op 24 juni 2024, verklaarde hoger beroep in te stellen “*tegen de beslissing 81/2024 dd. 24/04/2024 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, onafhankelijke openbare instelling (toezichthoudende autoriteit) met rechtspersoonlijkheid, KBO nr 0694.679.950, met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Drukpersstraat 35*”;
- de eiseres in diezelfde akte vermeldde dat de bedoelde procedure op eenzijdig verzoekschrift was ingeleid door de eerste verweerder, “*voorheen – klager –*”, “*hierna – geïntimeerde –*”;
- de eiseres in diezelfde akte aan het Marktenhof verzocht om:
 - “*geïntimeerde ter kennis te brengen dat hij/zij op (...) om (...) uur dient te verschijnen voor het Hof van Beroep te Brussel, sectie Marktenhof, (...) kamer, zetelend in haar gewoon lokaal in het gerechtsgebouw te 1000 Brussel, Poelaertplein 1 en dat hij/zij verklaring van verschijning dient te doen, overeenkomstig art. 1061 en 1062 Ger.W.*”;
 - “*om de grieven hierboven aangehaald de bestreden beslissing a quo van 24/05/2024 teniet te doen en, opnieuw recht doende: dit hoger beroep toelaatbaar, ontvankelijk en gegrond te verklaren*”;
 - “*te zeggen voor recht dat appellante geen inbreuk, zelfs geen vermoede inbreuk op voormelde artikels van de AVG noch van de WOG heeft gepleegd, en dat de waarschuwing zonder enige feitelijke of juridische grond werd uitgesproken*”;
 - “*te zeggen voor recht dat de eventuele beslissing op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit, ook zonder vermelding van de identificatiegegevens van de partijen dient afgewezen te worden*”;
 - “*geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van beide procedures, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding conform artikel 1022 Ger.W.*”.

8. Hieruit blijkt niet dat het beroep tegen de beslissing 81/2024 van de geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit mede was gericht tegen de tweede verweerster en evenmin dat zij mede als partij in hoger beroep werd aangewezen. Het enkele gegeven dat het verzoekschrift tot beroep alle nuttige infor-

matie bevat om de tweede verweerster mede als partij te identificeren, is daartoe onvoldoende.

Het Marktenhof dat oordeelt dat “*de GBA niet in de zaak aanwezig is als een ‘gedaagde in hoger beroep’ in de zin van artikel 1057 Ger.W. noch als een ‘persoon die moet worden opgeroepen’ in de zin van [artikel 1034ter Ger.W.]*”, miskent niet de bewijskracht van voormelde ‘Akte Hoger Beroep’ en verantwoordt zijn beslissing naar recht.

Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

Tweede onderdeel

9. Het vereiste dat het beroep tegen een beslissing van de geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit gericht moet zijn tegen de Gegevensbeschermingsautoriteit als verwerende partij is een ontvankelijkheidsvereiste die moet worden onderscheiden van de loutere kennisgeving van het beroep aan de wederpartijen.

Een regularisatie buiten de beroepstermijn van een beroep dat niet tegen de Gegevensbeschermingsautoriteit is gericht, is bijgevolg niet mogelijk. De artikelen 803, tweede lid, 861, tweede lid en 1058 Gerechtelijk Wetboek zijn hierop niet van toepassing.

10. Het onderdeel dat uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt naar recht.

Derde en vierde onderdeel samen

11. Het Marktenhof stelt vast dat:

- “*per beslissing van 24 mei 2024 de Geschillenkamer van de GBA over[gaat] tot het nemen van de beslissing nr. 81/2024 die kadert in een zogenaamde pre-contentieuze fase d.w.z. de “procedure voorafgaand aan de beslissing ten gronde”*”;
- “*ook op 24 mei 2024 de beslissing van de GBA ter kennis [wordt] gebracht van [de eiseres] en [de eerste verweerder]*”.

12. De onderdelen die ervan uitgaan dat uit de vaststellingen van het Marktenhof niet blijkt of en op welk tijdstip de beslissing 81/2024 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit aan de eiseres ter kennis zou zijn gebracht, berusten op een onvolledige lezing van het arrest en missen bijgevolg feitelijke grondslag.

Dictum

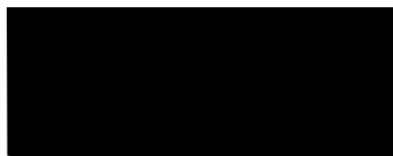
Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

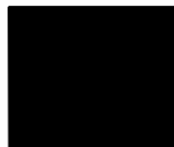
Veroordeelt de eiseres tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiseres op 1.116,93 euro en 650 euro rolrecht verschuldigd aan de Belgische staat.

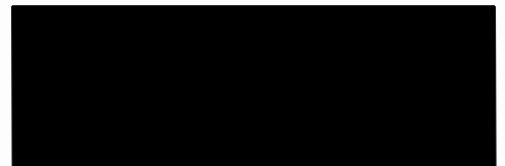
Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Bart Wylleman, als voorzitter, en de raadsheren Sven Mosselmans, Bruno Lietaert, Michael Traest, en Eva Van Hoorde, en in openbare rechtszitting van 30 maart 2026 uitgesproken door sectievoorzitter Bart Wylleman, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

M. Van Beneden

E. Van Hoorde

M. Traest

B. Lietaert

S. Mosselmans

B. Wylleman

VOORZIENING IN CASSATIE

VOOR: De vereniging zonder winstoogmerk [redacted] met maatschappelijke zetel te [redacted] met ondernemingsnummer [redacted]

Eiseres tot cassatie, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Patricia Vanlersberghe, ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie, [redacted] bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan,

TEGEN: 1. De heer [redacted] [redacted]
[redacted]

2. De Gegevensbeschermingsautoriteit, onafhankelijke openbare instelling met rechtspersoonlijkheid, met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Drukpersstraat 35, met ondernemingsnummer 0694.679.950,

Verweerders in cassatie,

*

Aan de Heer Eerste Voorzitter, de Heer Voorzitter, de Dames en Heren Raadsheren, leden van het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

Eiseres tot cassatie heeft de eer het arrest, gewezen op 15 januari 2025 door de negentiende kamer A, van het Hof van beroep Brussel, sectie Marktenhof (AR: 2024/AR/1162), aan het toezicht van Uw Hof te onderwerpen.

FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

Eerste verweerder legde op 24 oktober 2023 een klacht neer bij de Gegevensbeschermingsautoriteit naar aanleiding van enkele gebeurtenissen die

plaatsvonden naar aanleiding van zijn (niet weerhouden) kandidaatstelling voor een functie als lid van de directie bij de [REDACTED]

Op 24 mei 2024 nam de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit een beslissing nr. 81/2024, die kadert in een zogenaamde precontentieuze fase, d.w.z. de "procedure voorafgaand aan de beslissing ten gronde".

De Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit besliste, *"onder voorbehoud van de indiening van een verzoek door de verweerder tot behandeling ten gronde overeenkomstig artikel 98 e.v. van de WOG, om: op grond van artikel 58.2.a) van de AVG en artikel 95, §1, 4° van de WOG de verweerder te waarschuwen dat met de verwerkingen waarschijnlijk inbreuken werden gemaakt op bepalingen van de AVG en herhalingen van deze vermoede inbreuken te kunnen vermijden."*

Bij verzoekschrift van 24 juni 2024 tekende eiseres beroep aan tegen deze beslissing.

Zij bracht vervolgens een afschrift van de 'akte hoger beroep' aan de Gegevensbeschermingsautoriteit ter kennis bij gerechtsdeurwaardersexploot van 9 september 2024, vermits deze niet was verschenen op de inleidingszitting voor het Marktenhof.

Bij arrest van 15 januari 2025 verklaarde het Hof van beroep te Brussel, sectie Marktenhof, het verhaal van eiseres onontvankelijk en veroordeelde haar tot betaling van het rolrecht hoger beroep.

Tegen dat arrest meent eiseres volgende middelen tot cassatie te kunnen aanvoeren.

EERSTE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden bepalingen

-artikelen 58, 60, zoals van toepassing vóór zijn wijziging bij wet van 25 december 2023, 62, § 1, zoals van toepassing vóór zijn opheffing bij wet van 25 december 2023, en 108, § 1 van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit,

-artikelen 17, 18, 1034ter en 1057 van het Gerechtelijk Wetboek

Aangevochten beslissing

Bij het bestreden arrest van 15 januari 2025 verklaart het Hof van beroep Brussel, sectie Marktenhof, het verhaal van eiseres tegen de beslissing nr. 81/2024 in DOS-2023-04145 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit van 24 mei 2024 onontvankelijk en veroordeelt haar tot betaling van het rolrecht hoger beroep, zulks na onder meer te hebben overwogen:

“10.

Conform artikel 108 WOG kan tegen de beslissing van de geschillenkamer van de GBA een beroep worden aangetekend bij het Marktenhof en dit binnen een termijn van dertig dagen vanaf de kennisgeving.

*De beslissing nr. 81/2024 werd op 24 mei 2024 genomen door de GBA (en ter kennis gebracht van Verzoekster op xxx?). Verzoekster stelde een beroep in tegen voormelde beslissing middels beroepsverzoekschrift (genaamd ‘akte hoger beroep’) zoals neergelegd op 24 juni 2024. Het beroep is ontvankelijk *ratione temporis*.*

(...)

12.

*De ontvankelijkheid *ratione personae* wordt betwist door (verweerders), volgens het Marktenhof terecht, zoals blijkt uit onderstaande analyse.*

(...)

13.

Artikel 108, § 1, WOG wijkt impliciet maar zeker af van de artikelen 1057 Ger.W. et seq. door te vereisen dat niet (enkel) de klager doch alleszins de GBA uitdrukkelijk als verwerende partij wordt vernoemd in het verzoekschrift. Dat artikel 108, § 1, WOG zo moet worden gelezen, volgt logischerwijze uit het eenvoudige feit dat de Verzoekster de hervorming eist van de beslissing van een orgaan van de GBA. Anders dan wat het geval is in een geschil over subjectieve rechten eist de Verzoekster in het kader van het objectief beroep op grond van artikel 108, § 1, WOG niets van de klager maar enkel van de GBA. Het verhaal moet dus worden ingesteld met de GBA als gedaagde.”

(...)

16.

Zodus kan worden vastgesteld dat de GBA niet in de zaak aanwezig is als een ‘gedaagde in hoger beroep’ in de zin van artikel 1057 Ger.W. noch als een ‘persoon die

moet worden opgeroepen' in de zin van artikel 1037ter Ger.W. De voorliggende vordering die louter is ingesteld tegen de klager, is niet ontvankelijk."

Grief

Bij beslissing nr. 81/2024 oordeelde de geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, uitspraak doende op een klacht ingediend door eerste verweerder bij toepassing van artikel 58 van de wet van 3 december 2017 op de oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit en door de eerstelijnsdienst op grond van artikelen 60 en 62, § 1 van voornoemde wet, zoals van toepassing vóór de inwerkingtreding van de wet van 25 december 2023, overgemaakt aan de geschillenkamer, *"onder voorbehoud van de indiening van een verzoek door de verweerder tot behandeling ten gronde overeenkomstig artikel 98 e.v. van de WOG, om: op grond van artikel 58.2.a) van de AVG en artikel 95, §1, 4° van de WOG de verweerder te waarschuwen dat met de verwerkingen waarschijnlijk inbreuken werden gemaakt op bepalingen van de AVG en herhalingen van deze vermoede inbreuken te kunnen vermijden."*

Artikel 108, § 1 van de wet van 3 december 2017 op de oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit bepaalt:

"De geschillenkamer stelt de partijen in kennis van haar beslissing en van de mogelijkheid om beroep aan te tekenen binnen een termijn van dertig dagen, vanaf de kennisgeving, bij het Marktenhof.

Behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt of tenzij de geschillenkamer bij met bijzondere redenen omklede beslissing anders beveelt is de beslissing uitvoerbaar bij voorraad, zulks niettegenstaande hoger beroep.

..."

Voormelde bepaling preciseert niet dat dit beroep, op straffe van niet-ontvankelijkheid, moet worden gericht tegen de Gegevensbeschermingsautoriteit, en dit binnen de dertig dagen te rekenen van de kennisgeving.

Dergelijke vereiste volgt evenmin uit de artikelen 1057 of 1034ter van het Gerechtelijk Wetboek die de verplichte vermeldingen van een verzoekschrift opsommen, noch uit de artikelen 17 en 18 van het Gerechtelijk Wetboek, waaruit volgt dat de eiser belang en hoedanigheid moet hebben om de vordering in te stellen.

Het Marktenhof dat het verhaal van eiseres niet ontvankelijk verklaart omdat het niet werd gericht tegen de Gegevensbeschermingsautoriteit dan wanneer uit de wet geenszins blijkt dat het verhaal op straffe van niet-ontvankelijkheid binnen de dwingende termijn van dertig dagen vanaf de kennisgeving tegen deze instelling dient te worden gericht, en het derhalve niet zou volstaan om het beroep te richten tegen de klager, verantwoordt zijn beslissing niet naar recht (schending van artikel 108, § 1 van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit, evenals van de artikelen 58, 60, zoals van toepassing vóór zijn wijziging bij wet van 25 december 2023, 62, § 1, zoals van toepassing vóór zijn opheffing bij wet van 25 december 2023, van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit en 17, eerste lid, 18, 1034ter en 1057 van het Gerechtelijk Wetboek).

TOELICHTING

Indien artikel 108, § 1 van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit bepaalt dat partijen beroep kunnen instellen tegen de beslissing van de geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, wordt in deze bepaling niet gepreciseerd, laat staan opgelegd, dat dit beroep op straffe van niet-ontvankelijkheid, tegen de Gegevensbeschermingsautoriteit als verwerende partij moet zijn gericht, zoals dat bijvoorbeeld wel het geval is met betrekking tot het beroep dat kan worden ingesteld tegen de beslissingen van het Mededingingscollege.

Artikel IV.90, § 5 van het Wetboek van economisch recht bepaalt aldus dat het beroep tegen de beslissing van het Mededingingscollege op straffe van niet-ontvankelijkheid moet worden gericht tegen de Belgische mededingingsautoriteit.

Deze bepaling is in het Belgische recht opgenomen nadat het Hof van justitie in een arrest van 7 december 2010 oordeelde dat artikel 35 van verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die een nationale mededingingsautoriteit niet de bevoegdheid verleent om als verwerende partij deel te nemen aan een procedure in rechte tegen een van haar beslissingen. Het staat aan de nationale mededingingsautoriteiten om de noodzaak en het nut van interventie voor een doeltreffende toepassing van het mededingingsrecht van de Unie af te wegen (HvJ 7 december 2010, C-439/08, Vlaams Federatie van verenigingen van Brood- en Banketbakkers, Ijsbereiders en Chocoladebewaterkers (VEBIC) vzw).

Een wetswijziging was noodzakelijk opdat de verzoeker in dergelijke aangelegenheden zijn beroep verplicht zou moeten richten tegen de Belgische Mededingingsautoriteit (zie ook J. Ysewyn, M. Van Schoorisse en E. Mattioli, *De Belgische Mededingingswet 2013. Een praktische en kritische analyse*, Antwerpen, Intersentia, 2013, 8, nr. 1-11, en 136, nr. 9-09).

Mutatis mutandis moet worden aangenomen dat er, in afwezigheid van precisering ter zake in de Gegevensbeschermingswet, geen verplichting bestaat om, op straffe van niet-ontvankelijkheid, het verhaal te richten tegen de Gegevensbeschermingsautoriteit.

TWEEDE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden bepalingen

- artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994,
- artikelen 71, tweede lid, 90, tweede lid, 102, tweede lid, en 108, § 1 van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit,
- artikelen 17, 32, 2°, 53bis, 703, § 1, 716, 717, 803, tweede lid, 861, 1034ter, 1034quinquies, 1034sexies, 1035, 1056, 1057, 1058, 1059, 1060 en 1061 van het Gerechtelijk Wetboek,
- artikelen 5.64, tweede lid, 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek,
- artikelen 1:5, § 2, 1:6, § 2, 2:3, § 1, eerste lid, 2:4, eerste lid, 9:1, 9:5, eerste lid, en 9:7, § 2, eerste lid van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen

Aangevochten beslissing

Bij het bestreden arrest van 15 januari 2025 verklaart het Hof van beroep Brussel, sectie Marktenhof, het verhaal van eiseres tegen de beslissing nr. 81/2024 in DOS-2023-04145 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit van 24 mei 2024 onontvankelijk en veroordeelt haar tot betaling van het rolrecht hoger beroep, zulks na onder meer te hebben overwogen:

“10.

Conform artikel 108 WOG kan tegen de beslissing van de geschillenkamer van de GBA een beroep worden aangetekend bij het Marktenhof en dit binnen een termijn van dertig dagen vanaf de kennisgeving.

*De beslissing nr. 81/2024 werd op 24 mei 2024 genomen door de GBA (en ter kennis gebracht van Verzoekster op xxx?). Verzoekster stelde een beroep in tegen voormelde beslissing middels beroepsverzoekschrift (genaamd 'akte hoger beroep') zoals neergelegd op 24 juni 2024. Het beroep is ontvankelijk *ratione temporis*.*

11.

*In de procedure die is ingeleid voor het Marktenhof, dient het beroep te worden ingesteld tegen een beslissing van de Geschillenkamer. Ook hieraan is voldaan. Het beroep is bijgevolg ook ontvankelijk *ratione materiae*.*

12.

*De ontvankelijkheid *ratione personae* wordt betwist door (verweerders), volgens het Marktenhof terecht, zoals blijkt uit onderstaande analyse.*

Blijkens de gedinginleidende "Akte Hoger Beroep" van 24 juni 2024 heeft Verzoekster de rechtsingang gekwalificeerd als een gewoon "hoger beroep" in de zin van de gebruikelijke betekenis van het Gerechtelijk Wetboek.

In deze "Akte Hoger Beroep" werd bovendien:

- *énkel de (oorspronkelijke) klager – (eerste verweerder) - aangeduid als de "geïntimeerde" en "gedaagde in hoger beroep";*
- *en enkel deze klager werd "overeenkomstig art. 1061 en 1062 Ger.W." aangeduid als de persoon die moest worden opgeroepen voor het Hof, met het nadrukkelijk verzoek aan de griffier dit verzoekschrift bij gerechtsbrief ter kennis te brengen van de gedaagde partijen en van hun advocaat, uiterlijk de eerste werkdag nadat het is ingediend, met oproeping om te verschijnen voor het Hof na het verstrijken van de wettelijke termijn van dagvaarding, en aanzegging dat zij hun verklaring van verschijning moeten doen ter griffie van het Hof van beroep te Brussel".*

Ingevolge deze vermeldingen in de beroepsakte en het door (eiseres) geformuleerde verzoek aan de Griffie van het Marktenhof om enkel de klager op te roepen, werd de GBA niet als gedaagde partij opgeroepen voor de inleidingszitting van het Hof. Enkel (eerste verweerder) werd door de Griffie van het Hof opgeroepen als gedaagde partij.

(...)

Spijts de inspanningen van de Geschillenkamer, heeft Verzoekster dus – in weerwil van de voornoemde minimale procedurele vormvereisten, waaronder artikel 1034ter, 3° Ger.W. – binnen de vigerende beroepstermijn louter een gedinginlei-

dende "Akte Hoger Beroep" ingediend bij het Marktenhof, die klaarblijkelijk is opgevat als een hoger beroep tegen een vonnis a quo in een geschil over subjectieve rechten, en waarin énkél de (oorspronkelijke) klager als "geïntimeerde" en als "gedaagde in hoger beroep" wordt genoemd alsook waarin énkél deze geïntimeerde "overeenkomstig art. 1061 en 1062 Ger. W." wordt aangeduid als de persoon die moet worden opgeroepen voor het Marktenhof.

15.

(...) Meer bepaald, wordt klaarblijkelijk enkel en alleen (eerste verweerder) in die betekenis aangeduid in de beroepsakte van Verzoekster, nu in die beroepsakte nadrukkelijk wordt gesteld (p. 4) "behage het het hof van beroep, Geïntimeerde ter kennis te brengen dat hij/zij [...] dient te verschijnen voor het Hof van Beroep te Brussel, sectie Marktenhof [...]", waarbij de GBA in diezelfde beroepsakte niet werd aangeduid als een partij die diende te verschijnen voor het Marktenhof.

Evenmin leidt het door Verzoekster aangehaalde arrest van het Hof van cassatie van 16 december 2006 tot een andere conclusie. In dit arrest oordeelde het Hof inderdaad dat artikel 1057, eerste lid, 3° Ger.W. weliswaar "geen bepaalde formulering" oplegt voor de vermelding van "de naam, de voornaam en de woonplaats of, bij gebreke van een woonplaats, de verblijfplaats van de gedaagde in hoger beroep", doch zulks doet geenszins afbreuk aan het gegeven dát deze elementen wel vermeld moeten worden, alsook dat de gebezigde formulering – welke dat dan ook zij – moet volstaan om uit te maken wie er precies wordt aangeduid als 'gedaagde in hoger beroep' - quod non in casu (...).

(...)

16.

Zodus kan worden vastgesteld dat de GBA niet in de zaak aanwezig is als een 'gedaagde in hoger beroep' in de zin van artikel 1057 Ger.W. noch als een 'persoon die moet worden opgeroepen' in de zin van artikel 1037ter Ger.W. De voorliggende vordering die louter is ingesteld tegen de klager, is niet ontvankelijk.

(...)

18. Volgens Verzoekster werd de eventuele nietigheid van de beroepsakte op grond van artikel 1058 Ger.W. rechtgezet omdat zij die beroepsakte alsnog nadien bij gerechtsdeurwaardersexploot aan de GBA heeft laten betekenen. Tevens wijst Verzoekster – in haar syntheseconclusie – op het bestaan van artikel 861, lid 2 Ger.W.

Ook die argumenten slagen niet.

Artikel 1058 Ger.W. voorziet in de mogelijkheid voor de rechter in hoger beroep om dat beroep bij gerechtsdeurwaardersakte te betekenen aan de niet verschenen gedaagde partij:

“Art. 1058. Indien het hoger beroep niet in die vorm is ingesteld, kan de rechter in hoger beroep bevelen dat het aan de niet verschenen gedaagde partij wordt betekend bij gerechtsdeurwaardersakte.”

Die bepaling is in casu niet van toepassing.

Hetzelfde geldt voor de toepassing van artikel 861, lid 2 Ger.W.. Deze bepaling – die het voorliggen van een herstelbare belangenschade vereist (quod non in casu) – vereist eveneens een voorafgaande beslissing vanwege het Marktenhof. Een dergelijke voorafgaande beslissing is niet voorhanden.

19.

Het is (en was) onmogelijk voor het Marktenhof om artikel 1058 Ger.W. resp. artikel 861 Ger.W. toe te passen, vermits dit een inbreuk zou inhouden van de in artikel 108, §1 WOG vermelde beroepstermijn van dertig dagen die – gelet op het rechtszekerheidsbeginsel en gelet op het erga omnes karakter van objectiefrechtelijke vernietigingen – kwalificeert als een vervaltermijn. Het tegendeel zou, ten onrechte, toelaten aan verzoekende partijen om de op straffe van verval voorgeschreven beroepstermijn te omzeilen. De “termijnen om een rechtsmiddel aan te wenden” – zoals de mogelijkheid om met toepassing van artikel 108, §1 WOG tijdig een ontvankelijk verhaal in te stellen bij het Marktenhof – zijn overeenkomstig artikel 860, lid 2 Ger.W. immers “voorgeschreven op straffe van verval”. Aan het niet naleven van een dergelijke vervaltermijn kan dus niet worden geredimeerd met toepassing van artikel 861, lid 2 Ger.W..

Het Marktenhof heeft reeds duidelijk gesteld dat de beroepstermijn in artikel 108, §1, WOG in het belang van de rechtszekerheid op straffe van verval is voorgeschreven én van openbare orde is.

(...)

20.

Zelfs als de GBA hier per impossibile mee zou instemmen (quod non) kan Verzoekster dus niet worden toegelaten om van de beroepstermijn in artikel 108, §1, WOG af te wijken. De goede trouw verbiedt evenzeer dat Verzoekster wordt toegestaan om via een kunstgreep – de laattijdige betekening aan de GBA van een tijdig tegen de klager ingesteld beroep – die beroepstermijn te omzeilen.

21.

Ten overvloede stelt het Marktenhof vast dat een miskennis van de vormvereisten van artikel 108, § 1, WOG onmiskenbaar de procedurele belangen van de GBA schaadt. Zij werd immers noch rechtsgeldig noch tijdig - binnen de dwingende beroepstermijn - als verwerende partij in rechte gedaagd. Het beroep werd haar dus noch op een gegarandeerde wijze noch bijtijds ter kennis gebracht, wat haar belette om zich van bij aanvang van de procedure in rechte te verweren, met uitsluiting van de klager als hoofd- (of mede-) verweerder (cf. supra).

22.

De GBA moet er nochtans - in het licht van het rechtszekerheidsbeginsel, alsook gezien de wettelijke uitvoerbaarheid bij voorbaat van haar beslissingen - van op aankunnen dat zij bij het aflopen van de beroepstermijn automatisch kennis krijgt van een ingesteld beroep, alsook dat zij van bij aanvang van een dergelijke beroepsprocedure als enige de regie kan voeren over het verweer aangaande de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegendeel zou impliceren dat de GBA gedurende een hele periode in het ongewisse zou kunnen blijven omtrent de vraag of er al dan niet een beroep is ingesteld tegen haar beslissing, hetgeen vanzelfsprekend haaks zou staan op de ratio legis van de administratiefrechtelijke beroepstermijn als vervaltermijn. Verzoekster heeft vervolgens tevergeefs getracht aan haar, op straffe van nietigheid gemaakte procedurefout, te remediëren door de oorspronkelijke beroepsakte, waarin de GBA niet als gedaagde partij wordt vermeld, alsnog ter kennisgeving aan de GBA te doen betekenen. Die kennisgeving van de gebrekkige beroepsakte heeft de voormelde vormgebreken echter geenszins kunnen verhelpen.

23.

De GBA is immers ingevolge die kennisgeving ter zake niet als verwerende partij gedaagd, zodat zij zich niet ten volle kan verweren. (...)

Het beroep van Verzoekster is derhalve niet ontvankelijk."

Grief

Eerste onderdeel

Artikel 108, § 1 van de wet van 3 december 2017 bepaalt dat de geschillenkamer de partijen in kennis stelt van haar beslissing en van de mogelijkheid om beroep aan te tekenen binnen een termijn van dertig dagen, vanaf de kennisgeving, bij het Marktenhof.

Voormeld artikel bepaalt voorts dat, behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt of tenzij de geschillenkamer bij met bijzondere redenen omklede beslissing anders beveelt, de beslissing uitvoerbaar is bij voorraad, zulks niettegenstaande hoger beroep.

De bepaling bevat geen enkele aanwijzing aangaande de wijze waarop dat beroep dient te worden ingesteld bij het Marktenhof.

Aangenomen wordt dat zulks dient te gebeuren bij een verzoekschrift.

Naar luid van artikel 1057, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek vermeldt de akte van hoger beroep, op straffe van nietigheid onder meer: 3° de naam, de voornaam en de woonplaats of, bij gebreke van een woonplaats, de verblijfplaats van de gedaagde in hoger beroep.

Artikel 1034ter van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt zijnerzijds dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid vermeldt: 3° de naam, de voornaam, de woonplaats en, in voorkomend geval, de hoedanigheid van de persoon die moet worden opgeroepen.

Een formele vermelding van de hoedanigheid van 'verwerende' dan wel 'gedaagde' partij is niet voorgeschreven op straffe van nietigheid.

Te dezen blijkt uit de procedurestukken waarop Uw Hof vermog acht te slaan dat eiseres in de 'akte hoger beroep' verklaarde hoger beroep in te stellen tegen de beslissing 81/2024 dd. 24/04/2024 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, onafhankelijke openbare instelling (toezichthoudende autoriteit) met rechtspersoonlijkheid, KBO nr. 0694.679.950, met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Drukpersstraat 35, procedure die op eenzijdig verzoekschrift werd ingeleid door eerste verweerster, voorheen klager, verder geïntimeerde.

Het verzoekschrift bevatte zodoende alle nuttige informatie om de betrokken instantie als partij te identificeren, zelfs zo zij hierin niet formeel als 'geïntimeerde' dan wel als 'verweerder' werd aangewezen.

Het Marktenhof dat oordeelt dat de Gegevensbeschermingsautoriteit door eiseres niet als partij werd aangewezen doet uitspraak in miskennis van de bewijskracht van het bewuste verzoekschrift door hierin iets niet te lezen dat erin staat vermeld (schending van artikelen 5.64, tweede lid, 8.17 en 8.18 van het Bur-

gerlijk Wetboek) en verantwoordt zijn beslissing dat de Gegevensbeschermingsautoriteit geen partij in de procedure was, nu zij niet formeel als zodanig in de akte werd aangewezen, niet naar recht (schending van artikelen 1034ter, 3° en 1057, eerste lid, 3° van het Gerechtelijk Wetboek en 108, § 1 van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit).

Tweede onderdeel

Een vordering of verhaal, ingesteld bij een tegensprekelijk verzoekschrift, wordt geacht te zijn ingesteld op de datum van neerlegging van dat verzoekschrift ter griffie, mits inschrijving van de zaak op de rol vóór de zitting waarop zij zal worden opgeroepen, en dit ongeacht het tijdstip van de kennisgeving van dat verzoekschrift aan de wederpartij, zoals blijkt uit de artikelen 716, 717, 1034quinquies, 1034sexies, 1035, 1056, 2°, 1057, 1058, 1059 en 1060 van het Gerechtelijk Wetboek.

Naar luid van artikel 1034sexies van het Gerechtelijk Wetboek worden de partijen door de griffier bij gerechtsbrief opgeroepen om te verschijnen op de zitting die de rechter bepaalt. Bij de oproeping wordt een afschrift van het verzoekschrift gevoegd.

Naar luid van artikel 803, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechter evenwel, wanneer op de inleidende zitting redelijke twijfel rijst of de gedinginleidende akte de niet verschenen verweerder in staat heeft gesteld zich te verdedigen, bevelen dat zij wordt betekend bij gerechtsdeurwaardersexploot.

Artikel 1058 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt zijnerzijds dat, indien het hoger beroep niet in de vorm vermeld in artikel 1057 is ingesteld, de rechter in hoger beroep kan bevelen dat het aan de niet verschenen gedaagde partij wordt betekend bij gerechtsdeurwaardersakte.

Bovendien bepaalt artikel 861, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek dat de rechter, wanneer hij vaststelt dat de bewezen belangenschade kan worden hersteld, op kosten van de opsteller van de onregelmatige akte, de verwerping van de exceptie van nietigheid afhankelijk maakt van de uitvoering van de maatregelen waarvan hij de inhoud en de termijn waarna de nietigheid zal worden verkregen bepaalt.

Niets kan een partij weliswaar verhinderen om op deze beslissing van de rechter te anticiperen en zelf het initiatief van een betekening bij gerechtsdeurwaardersexploot te nemen, en dit desnoods zelfs na het verstrijken van de termijn waarover zij beschikte om het verhaal in te stellen, mits dat verhaal zelf tijdig werd ingesteld. Er dient immers een onderscheid te worden gemaakt tussen de termijn voor het instellen van een beroep en de termijn waarbinnen van dat beroep kennis kan of moet worden gegeven aan de andere partijen.

Te dezen blijkt uit de stukken waarop Uw Hof vermag acht te slaan dat eiseres bij gerechtsdeurwaardersexploot van 9 september 2024 de 'akte hoger beroep' liet betekenen aan de Gegevensbeschermingsautoriteit en haar uitnodigde om te verschijnen op de zitting van 18 september 2024, nu zij niet was verschenen op de inleidingszitting van 4 september 2024.

Het Marktenhof dat oordeelt dat deze betekening niet van aard is de procedure ten aanzien van de Gegevensbeschermingsautoriteit te regulariseren omdat zij niet door de rechter werd bevolen en buiten de dwingende termijn van dertig dagen zou zijn gebeurd, en dat het om dezelfde reden geen regularisatie kan bevelen, en zodoende oordeelt dat de kennisgeving van het verzoekschrift, waarbij het beroep wordt ingesteld, dient te gebeuren binnen de dwingende termijn van dertig dagen te rekenen van de kennisgeving, dan wanneer dergelijke vereiste niet door de wet wordt gesteld, verantwoordt zijn beslissing niet naar recht (schending van artikelen 716, 717, 803, tweede lid, 1034quinquies, 1034sexies, 1035, 1056, 2°, 1057, 1058, 1059 en 1060 van het Gerechtelijk Wetboek en 108, § 1 van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit), en verantwoordt zijn beslissing evenmin naar recht in zoverre het oordeelt dat een partij niet vermag te anticiperen op een rechterlijke beslissing tot regularisatie (schending van artikelen 803, tweede lid, 861, tweede lid, en 1058 van het Gerechtelijk Wetboek).

Derde onderdeel

Blijkens artikel 861, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek maakt de rechter, wanneer hij vaststelt dat de bewezen belangenschade kan worden hersteld, op kosten van de opsteller van de onregelmatige akte, de verwerping van de exceptie van nietigheid afhankelijk van de uitvoering van de maatregelen waarvan hij de inhoud en de termijn waarna de nietigheid zal worden verkregen, bepaalt.

Het Marktenhof geeft in het bestreden arrest aan deze beslissing niet meer te kunnen nemen omdat de dwingende termijn van dertig dagen is verstreken.

Artikel 108, § 1 van de wet van 3 december 2017 op de oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit bepaalt wellicht dat de geschillenkamer de partijen in kennis stelt van haar beslissing en van de mogelijkheid om beroep aan te tekenen binnen een termijn van dertig dagen, vanaf de kennisgeving, bij het Marktenhof.

Deze termijn van dertig dagen loopt vanaf de kennisgeving van de beslissing aan de partij.

Blijkens artikel 32, 2° van het Gerechtelijk Wetboek bestaat de kennisgeving in de toezending van een akte van rechtspleging in origineel of in afschrift; zij geschiedt langs de postdiensten of per elektronische post aan het gerechtelijk elektronisch adres of, in de gevallen die de wet bepaalt, per fax of in de vormen die de wet voorschrijft.

Uit de artikelen 71, tweede lid, 90, tweede lid en 102, tweede lid van de wet van 3 december 2017 op de oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit kan worden opgemaakt dat de kennisgeving gebeurt bij een aangetekende zending met ontvangstmelding.

Artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek stelt:

“§ 1. Ten aanzien van de geadresseerde, en tenzij de wet anders bepaalt, worden de termijnen die beginnen te lopen vanaf een kennisgeving op een papieren drager berekend :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij gerechtsbrief of bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd tegen gedagtekend ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die erop volgt.

§ 2. Ten aanzien van de geadresseerde, en tenzij de wet anders bepaalt, worden de termijnen die beginnen te lopen vanaf een elektronische kennisgeving aan het gerechtelijk elektronisch adres die plaats vond in de zin van artikel 32bis, vijfde lid,

berekend vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de geadresseerde het bericht tot kennisgeving of de kennisgeving, naargelang het geval, op zijn gerechtelijk elektronisch adres ontvangt."

Uit deze bepalingen volgt dat de termijn slechts zal beginnen lopen vanaf het tijdstip waarop er een kennisgeving van de beslissing op regelmatige wijze aan de rechts- en handelingsbekwame partij, zijnde diegene die gerechtigd is om beroep in te stellen, heeft plaatsgevonden.

Conform artikel 17 van het Gerechtelijk Wetboek en de artikelen 1:5, § 2 en 1:6, § 2 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen beschikt enkel de rechtspersoon over de rechtsbekwaamheid om in rechte op te treden.

Naar luid van artikel 703, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek treden rechtspersonen in rechte op door tussenkomst van hun bevoegde organen.

Uit artikel 2:3, § 1, eerste lid van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen volgt dat elke rechtspersoon een naam moet voeren, die verschilt van die van elke andere rechtspersoon. Artikel 2:4, eerste lid van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen bepaalt dat de statuten het Gewest bepalen waarin de zetel van de rechtspersoon is gevestigd. Zij mogen ook het adres bepalen waarop de zetel van de rechtspersoon is gevestigd.

Luidens artikel 9:1 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen is de VZW een vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvan de leden in die hoedanigheid niet aansprakelijk zijn voor de verbintenissen die de vereniging aangaat.

Artikel 9:5, eerste lid van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen bepaalt dat de vereniging wordt bestuurd door een collegiaal bestuursorgaan, dat minstens drie bestuurders telt, die natuurlijke of rechtspersonen zijn.

Blijkens artikel 9:7, § 2, eerste lid van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen vertegenwoordigt het bestuursorgaan de vereniging, met inbegrip van de vertegenwoordiging in rechte.

Uit het geheel van deze bepalingen volgt dat een regelmatige kennisgeving dient te gebeuren aan de rechtspersoon, behoorlijk vertegenwoordigd, en niet aan zijn leden.

Te dezen werd beroep ingesteld door eiseres tegen de beslissing 81/2024 dd. 24/04/2024 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

Uit de vaststellingen van het bestreden arrest blijkt niet of noch op welk tijdstip de bewuste beslissing eiseres ter kennis zou zijn gebracht.

In het bestreden arrest wordt het tijdstip van kennisgeving integendeel in het ongewisse gelaten (zie pagina 11, nr. 10), terwijl eiseres in haar verzoekschrift erop wees dat er drie pogingen tot kennisgeving aan [REDACTED] die weliswaar geen rechtspersoonlijkheid bezit en niet de verzoekende partij is, werden ondernomen, en zodoende aanvoerde dat er aan haar geen kennisgeving van de beslissing had plaatsgevonden.

Derhalve is het bestreden arrest dat nalaat de datum te preciseren waarop er aan eiseres een kennisgeving van de bestreden beslissing van de geschillenkamer zou hebben plaatsgevonden en aldus Uw Hof in de onmogelijkheid plaatst om zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen, nu niet kan worden nagegaan wanneer de dwingende termijn van dertig dagen waarover eiseres beschikte om beroep in te stellen, verstreek, niet regelmatig met redenen omkleed (schending van artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994), en vermocht het Marktenhof op grond van de gedane vaststellingen, waaruit niet blijkt dat noch wanneer de beslissing aan eiseres zou zijn ter kennis gebracht op de wettelijk voorgeschreven wijze, niet wettig te beslissen dat het geen regularisatie meer kon bevelen, gelet op de dwingende termijn van dertig dagen waarover eiseres beschikte om een verhaal in te stellen (schending van artikelen 71, tweede lid, 90, tweede lid, 102, tweede lid, en 108, § 1 van de wet van 3 december 2017 op de oprichting van het Gegevensbeschermingsautoriteit, 17, 32, 2°, 53bis, 703, § 1, inzonderheid eerste lid, en 861, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek, 1:5, § 2, 1:6, § 2, 2:3, § 1, eerste lid, 2:4, eerste lid, 9:1, 9:5, eerste lid, en 9:7, § 2, eerste lid van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen).

Vierde onderdeel

Zo er al zou worden aangenomen dat de oorspronkelijke 'akte hoger beroep' niet was gericht tegen de Gegevensbeschermingsautoriteit als partij, werd aan dit euvel verholpen door de akte die op 9 september 2024 aan tweede verweerder werd betekend.

Bij dat deurwaardersexploot, dat aan tweede verweerster werd betekend, werd haar kennis gegeven van de 'oorspronkelijke akte hoger beroep', waarin er werd gevraagd om de beslissing van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit van 24 mei 2024 te vernietigen, te zeggen voor recht dat eiseres geen inbreuken, zelfs geen vermoede inbreuken, op de aangehaalde artikelen van de AVG noch van de WOG had gepleegd, dat de waarschuwing zonder enige feitelijke of juridische grondslag werd uitgesproken, en dat de eventuele beslissing op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit, ook zonder vermelding van de identificatiegegevens van de partijen diende te worden afgewezen, om de grieven vermeld in de akte, en werd tweede verweerster in het exploot uitdrukkelijk uitgenodigd om overeenkomstig artikel 1061 van het Gerechtelijk Wetboek verklaring van verschijning te doen op de zitting van het Hof van beroep Brussel, sectie Marktenhof, kamer 19A, 3 rechters, zetelend zoals in kort geding, op woensdag 18 september 2024.

Bij dit gerechtsdeurwaardersexploot, dat alle vermeldingen bevatte, zoals opgesomd in de artikelen 1034ter en 1057 van het Gerechtelijk Wetboek, en waarbij tweede verweerster werd uitgenodigd om te verschijnen op de zitting van het Marktenhof van 18 september 2024, werd het beroep zodoende uitgebreid tot Gegevensbeschermingsautoriteit.

Zoals aangehaald in het derde onderdeel kan uit de vaststellingen van het bestreden arrest niet worden opgemaakt, bij gebreke van vermelding van enige datum waarop de beslissing van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit aan eiseres zou zijn ter kennis gebracht, dat op voormeld tijdstip de dwingende termijn van dertig dagen waarover eiseres beschikte om dit beroep in te stellen of uit te breiden tot een andere partij reeds was verstreken.

Het Marktenhof dat oordeelt dat er geen tijdig beroep werd ingesteld tegen tweede verweerster dan wanneer het exploot dat haar werd betekend op 9 september 2024 en uitnodigde om te verschijnen op de zitting van 18 september 2024, alle elementen vereist voor het instellen van een rechtsgeldig beroep bevatte, en uit de gedane vaststellingen niet blijkt dat op voormeld tijdstip de dwingende termijn van dertig dagen waarover eiseres beschikte om dit beroep in te stellen of uit te breiden tot een andere partij reeds was verstreken. verantwoordt zijn beslissing niet naar recht (schending van artikelen 108, § 1 van de wet van 3 december 2017 op de oprichting van het Gegevensbeschermingsautoriteit, en 1034ter, 1057 en 1061 van het Gerechtelijk Wetboek).

TOELICHTING

1. Uit het cassatiearrest van 18 december 2006, waarnaar wordt verwezen, blijkt duidelijk dat artikel 1057, eerste lid, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek geen bepaalde formulering oplegt tot aanwijzing van de geïntimeerde of gedaagde in beroep (Cass. 18 december 2006, S.06.0047.F, *Arr.Cass.* 2006, nr. 659; zie ook Cass. 22 december 1978, *Arr.Cass.* 1978-79, 480). Dergelijke formulering blijkt evenmin uit artikel 1034ter, 3° van het Gerechtelijk Wetboek.

De omstandigheid dat eiseres de term gedaagde of verweerster niet gebruikte in haar 'akte hoger beroep' om tweede verweerster aan te duiden kan haar bijgevolg de hoedanigheid van partij niet ontnemen.

Te dezen blijkt dat tweede verweerster in de 'akte hoger beroep' op zeer nauwkeurige wijze werd geïdentificeerd, met vermelding van naam, rechtsvorm, zetel en ondernemingsnummer en dat derhalve alle vermeldingen voorgeschreven bij artikelen 1034ter, 3° of 1057, eerste lid, 3° van het Gerechtelijk Wetboek in de akte waren opgenomen. Tevens werd er gevraagd om de partijen op te roepen.

2. Artikel 861, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek, bepaalt: *“Wanneer hij vaststelt dat de bewezen belangenschade kan worden hersteld, maakt de rechter, op kosten van de opsteller van de onregelmatige akte, de verwerping van de exceptie van nietigheid afhankelijk van de uitvoering van de maatregelen waarvan hij de inhoud en de termijn waarna de nietigheid zal worden verkregen, bepaalt”.*

De rechter kan bijgevolg in bepaalde omstandigheden bij toepassing van artikel 861, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek maatregelen opleggen om de onregelmatigheid te regulariseren (Cass. 23 juni 2022, F.21.0052.N, *Arr.Cass.* 2022, nr. 448, *RABG* 2022 1183 en *P&B* 2022, 189; H. Boularbah, “Les nullités en droit du procès civil après les réformes de 2015 et 2018”, in F. Deguel (coörd.), *Le droit judiciaire et les pots-pourris. Thématiques choisies*, Limal, Anthemis, 2020, 128, nr. 35).

Wanneer de door de rechter opgelegde maatregelen om de belangenschade te herstellen tijdig worden uitgevoerd, wordt de onregelmatige proceshandeling niet nietig verklaard (Cass. 24 maart 2023, F.21.0052.F, *JT* 2023, 554; Cass. 10 februari 2023, C.22.0166.N, *RABG* 2023, 202). A fortiori zal een nietigheidssanctie niet meer kunnen worden uitgesproken wanneer de partij spontaan de onregelmatigheid heeft hersteld (cf. J.-Fr. van Drooghenbroeck en A. Hoc, “L'appel en hoche-pot (pourri)”, *JT* 2019, 781, nr. 20).

Daarbij dient te worden benadrukt dat de kennisgeving van het verzoekschrift niet noodzakelijk binnen de dwingende termijn dient te gebeuren.

3. Het Marktenhof geeft te kennen dat het in ieder zelf geen regularisatie meer kon bevelen gelet op de dwingende termijn van dertig dagen die zou zijn verstreken.

Weliswaar stelt het niet vast wanneer de kennisgeving van de beslissing aan eiseres zou zijn tussengekomen, zodat het de uitoefening door Uw Hof van zijn wettigheidstoezicht onmogelijk maakt. Op grond van de gedane vaststellingen, waaruit niet blijkt wanneer die kennisgeving aan eiseres zou hebben plaatsgevonden, kon het alleszins niet wettig besluiten dat het geen regularisatie meer kon bevelen.

4. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de gerechtsdeurwaardersakte van 9 september 2024 in ieder geval alle elementen bevatte, vereist voor de kwalificatie van de akte als een akte waarbij ten aanzien van tweede verweerster, als tegenpartij, beroep werd ingesteld tegen de beslissing van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, terwijl, zoals aangehaald in het derde onderdeel, niet blijkt dat op voormeld tijdstip de dwingende termijn van dertig dagen, te rekenen van de kennisgeving reeds was verstreken.

BIJ DEZE BESCHOUWINGEN

Besluit ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie voor eiseres dat het U behage, Hooggeachte Dames en Heren, het bestreden arrest te vernietigen, en de zaak en partijen naar het Marktenhof, anders samengesteld, te verwijzen; kosten als naar recht.

Onderhavige van twee exploiten en de geschreven stuk werden ter Griffie van het Hof van Cassatie ingediend op heden 29 JULI 2025 (Goedgekeurd de doodnating van regel en woord) De Griffier, voorziening en het origineel van haar betekening hiervoor op de inventaris om nietige

Brussel, 25 juli 2025

Patricia Vanlersberghe

STUK DAT BIJ DE VOORZIENING WORDT GEVOEGD:

een meesluitende kopie van het deurwaardersexploot van 9 september 2024, Mike Van Beneden

Griffier in het Hof van Cassatie
Griffier à la Cour de cassation

Voor eensluitend afschrift,
De Griffier,

Griffier à la Cour de cassation